

Een verhaal uit de grafombe van het amateurvoetbal (de kelderklasse)

Tot mijn grote schrik kreeg ik enkele weken geleden een artikel uit de *Barneveldse Krant* onder ogen waarin stond dat op het voetbalveld van de Glind mogelijk 24 eewoningen gebouwd gaan worden. De definitieve doodsteek van mijn club schoot onmiddellijk door het hoofd. Weliswaar is s.v. de Glind in 2013 opgeheven wegens gebrek aan leden, maar het sportparkje (één echt grasveld en één trainingsveld) ligt er nog altijd glorieus bij en soms wordt er nog een partijtje voetbal gespeeld door de jeugd van de Glind. Het sportparkje, om door een ringetje te halen, kent een bijzondere ontstaansgeschiedenis en een rijke historie. Voor de oud leden wordt het beschouwd als heilige grond. Het verhaal is als volgt:

Het Jeugdorp De Glind ligt in het hart van de Gelderse Vallei, op de provinciegrens van Gelderland en Utrecht. Aan het begin van de 20^e eeuw stichtte ene ds. Rudolph daar een instelling voor moeilijk opvoedbare jeugd. Zijn initiatief werd gesteund door de gereformeerde kerken in Nederland. Gereformeerden vanuit het hele land kwamen naar de Glind als pleeggezin, groepsopvoeder, tuinman, timmerman, fietsenmaker en ga zo maar door. Zo ontstond daar geleidelijk aan een gemeenschap die zich ontfermde over uit huis geplaatste kinderen, veelal afkomstig uit de randstad, die daar soms jarenlang verbleven. Een gereformeerde kibboets diep verscholen in de Gelderse Vallei. Een zelfvoorzienende woon-werk gemeenschap met een sterk sociale inslag. Alle werkdagen van de week veel bedrijvigheid, op zaterdag voetbal en op zondag met zijn allen (soms twee keer) naar de kerk om de Heer de prijzen en de psalmen aan te heffen.

In 1970 nam dhr. Boertje, groepsleider van één van de paviljoens, het initiatief om een voetbalvereniging op te richten. Na aanvankelijk enige aarzeling bij sommige strak gelovigen uit het dorp kreeg hij hier uiteindelijk de handen voor op elkaar en ontving zijn initiatief brede steun van de gemeenschap. Vooral de jeugdigen uit het dorp stonden te popelen om het shirt aan te trekken. Dit gold voor zowel de kinderen die in de Glind waren geplaatst, meestal op last van de kinderrechter, als voor de kinderen van de medewerkers, in het dorpsjargon de *eigen* kinderen genoemd. Een appelboomgaard in het centrum van het dorp, schuin tegenover de kerk, moest wijken voor een strakke groene grasmat. Met de clubkleuren oranje-wit kon s.v. de Glind de andere clubs uit de regio ontvangen. In het prille begin gebeurde dit in aangepaste fietsenhokken, die behoorde bij het nabij gelegen paviljoen. Na enige tijd werd er een houten directiekeet van de Nederlandse Spoorwegen op de kop getikt die met vereende krachten werd omgetoverd tot een waar clubhuis. Ik kan mij de feestelijke opening door de burgemeester van Barneveld nog scherp voor de geest halen. Het hele dorp stond op zijn kop.

Woonachtig in een zelfvoorzienend dorp kwam je als kind niet vaak buiten de dorpsgrenzen. Door nu deel te nemen aan de voetbalcompetitie reisden wij in de bus van het Jeugdorp de Glind (stond er ook met koeienletters op) af naar plaatsen als: Scherpenzeel, Amersfoort, Soest en Spakenburg. We namen het op tegen clubs als: *Valleivogels*, *KVVA*, *HVC*, *SEC*, *Spakenburg* en *IJsselmeervogels*. Grote namen uit de regio. Dat wij het in de wedstrijden zwaar voor de kiezen kregen, met soms dubbele verliescijfers, deerde ons niet. Er werd gevoetbald en we hadden wat van de wereld gezien. Het was altijd feest in de bus. En chauffeur Eijsing, in dienst van de stichting, voelde dit uitstekend aan. Ook in de thuiswedstrijden moesten wij vaak het loodje leggen. Maar met de steun van een veelkoppig publiek verlieten wij als helden het veld. Het werd pas spannend als op een regenachtige zaterdagmorgen wij een telefoontje kregen van dhr. Boertje dat de tegenstander had afgezegd of dat

onze eigen tuinman, ook in dienst van de stichting, het veld had afgekeurd. De hele zaterdag in zak en as, en zelden was er begrip voor het genomen besluit. In onze optiek was het veld 52 zaterdagen per jaar bespeelbaar. Hoezo slecht voor de grasmat? Als de lijnen met een speciaal kalkkarretje op vrijdag door de tuinlieden van de stichting niet werden getrokken hadden wij al een donkerbruin vermoeden. Nog ernstiger werd het vermoeden als op de donderdag door diezelfde lieden het gras niet werd gemaaid.

Ik speelde bij s.v. de Glind in alle jeugdelftallen en het seniorenelftal, met uitzondering van een paar jaar toen ik als linksbuiten speelde bij de A1 junioren van *SDVB* uit Barneveld, onder trainer Wim Bleijenberg (oud spits van Ajax). In de glorie dagen telde de vereniging 6 jeugdteams, waarvan 1 meisjeselftal, en 2 seniorenteams. Begin jaren '80 maakte ik als jeugdsecretaris 6 jaar deel uit van het bestuur. Het organiseren van de toernooien aan het eind van het voetbalseizoen medio mei/juni (niet veel later want het veld had rust nodig) kon naast Koninginnedag en de kerstfeestviering toch echt worden beschouwd als een hoogtijdag in het jaar. De verenigingen uit de omgeving kwamen graag naar de Glind om deel te nemen aan de toernooien. De uitnodigingen werden met dank aanvaard. De Molukse club *Maluku Muda* uit Barneveld maakte er zelfs een complete familiedag van. Bij de *Valleivogels* uit Scherpenzeel en de *IJsselmeervogels* uit Spakenburg moesten wij erop aandringen om niet met het allerbeste jeugdelftal te verschijnen. Deze verenigingen hadden er wel een handje van om bij jeugdtoernooien in de regio alle prijzen in de wacht te willen spelen. Wat in de competitie niet vaak lukte bleek wel mogelijk bij deze toernooien. De elftallen van s.v. de Glind wisten meerdere malen de grootste beker te bemachtigen. De prijzenkast, gemaakt door de timmerlieden van de stichting, trots hangend aan de wand in de kantine, pilde uit van eigen bekens. Op deze dagen had s.v. de Glind ineens vleugels gekregen.

De club kent vele memorabele momenten. Bij het schrijven schieten mij tal van onuitwisbare anekdotes te binnen. Kenmerkend voor de s.v. de Glind was vooral het gegeven dat plezier in het spel voorop stond en niet zozeer de prestatie. De drang om als eerste elftal kampioen te worden was makkelijk te beheersen. Eén keer in de geschiedenis is de club gepromoveerd van de 5e klasse onderafdeling naar de 4e klasse onderafdeling. Dit had echter te maken met het feit dat de KNVB Utrecht het besluit had genomen om de 5e klasse op te heffen. In het allerlaatste jaar van haar bestaan wist het eerste elftal waarachtig kampioen te worden. Dit was tevens de nekslag voor de vereniging. Jonge spelers gingen elders hun heil zoeken.

Dat de s.v. de Glind qua sfeer een goede naam had bleek wel uit het feit dat bezoekende clubs na afloop van de wedstrijd nog lang in de kantine bleven hangen. Met name kantinebaas Gerrit v.d. Broek zorgde ervoor dat het bier rijkelijk vloeide en de frituurpan frequent op de hoogste stand stond. Eenmaal werd als aandenken de clubvlag ontvreemd door een vereniging. S.v. de Glind was in het hart geraakt. Door een indringende oproep in de Barneveldse krant lag enkele dagen later de vlag weer ongeschonden op de stoep van de kantine. Hij wapperde nadien als nooit tevoren.

De jaarlijkse ledenvergadering van de vereniging werd altijd goed bezocht. De agenda was doorgaans snel afgewerkt door de voorzitter zodat er ruimschoots informeel gelegenheid bestond voor het analyseren van wedstrijden en het bespreken van de tactiek voor de rest van de competitie, met de hamvraag: Hoe vermijden we de koppositie? In één van de vergaderingen vroeg het bestuur zich af of permanente aanwezigheid van bestuursleden langs de lijn werd gewenst door de spelers. Dit bracht één van de spelers tot de volgende reactie: "we hebben liever een waterzak dan een

bestuurszak aan de lijn". Tekenend voor de sfeer, maar ook tekenend voor de onderlinge gezagsverhoudingen.

Dankzij ludieke acties zoals 24 uur paalzitten, 24 fietsen op een hometrainer, 24 uur wipwappen wist de vereniging zodanig veel geld bijeen te brengen dat er een nieuwe kantine gebouwd kon worden. De houten directiekeet van de NS had zijn beste tijd gehad en toen er in de derde helft meerdere malen gasten voor altijd door de vloer dreigde te zakken werd het hoog tijd om in actie te komen. Het gebouw is er gekomen en staat er nog altijd. Bij de feestelijke opening hiervan kwam het Nederlands elftal, met oud spelers als Ruud Geels, Theo van Duivenbode, Hugo Hovenkamp en Henk Wery, opdraven om het op te nemen tegen de selectie van s.v. de Glind. Ook de sterren van weleer konden na afloop de uitgang van de kantine maar moeilijk vinden.

Sv de Glind is niet meer. De club is nu ruim zes jaar ter ziele. Voor vele jeugdigen en volwassenen zijn de herinneringen aan deze vereniging van onschatbare waarde. Het spelen op dit sportparkje in het oranje/wit (later oranje/blauw) heeft hen veel levensvreugde en levenswijsheid geschonken. Voor de uit huis geplaatste kinderen een moment om de heimweegevoelens naar thuis even te kunnen parkeren, voor de *eigen* kinderen een moment om de wereld buiten het dorp te verkennen en voor de volwassenen een moment om te ontspannen en de kwesties van het dorpsleven voor, tijdens en na de wedstrijd met elkaar lichtvoetig te delen.

Zoals gezegd: soms rolt de bal nog op het veld in een vriendschappelijke pot. Vrij recent nam een oud-collega en een oud teamgenoot afscheid na ruim 40 jaar werkzaam te zijn geweest in de jeugdhulpverlening. Zijn druk bezochte receptie vond plaats op de middenstip. De hagelwitte stalen doelen staan fier overeind, de netten hangen er strak in, de mat is groen en strak. Nee, niks geen eco woonwijk. En als er dan toch iets moet gebeuren in eco termen? Maak er dan maar weer een appelboomgaard van met ergens verscholen tussen de bomen vier hoekvlaggen en daar bovenuit de wapperende clubvlag.

Fokko Witteveen, 2 oktober 2019